2.3. Vježba

Pro?itajte sljede?u pri?u

“Uvijek sam se pitala zašto su djevoj?ice bile zlo?estije od dje?aka kada je rije? o tu?njavama. Bio je to dan kao i svaki drugi.. Hodala sam uz stepenice i trebao je to biti uobi?ajen dan: ruksak i veliki osmijeh tati koji me je otpratio u školu. Puno je radio jer smo živjeli sami, živjela sam s njim otkad se razveo od moje mame. Svaki dan su se sva?ali i na kraju, kad sam krenula u šesti razred, sudac me dodijelio njemu jer je on jedini imao stalan posao.
Vra?am se na taj dan, taj grozni dan... Bila sam na stepenicama i bila sam sretna, nakon ?etvrte ili pete stepenice osjetila sam kako me ruksak vu?e natrag, snažan i odlu?an potez od kojeg sam pala unatrag. Nisam shva?ala što se doga?a. Probijaju?a bol na kraju le?a. Lupala sam po stepenicama, a onda opet bol. Ispred mene su se pojavile Klara i Valentina: "Ovo ?e te nau?iti da ne postoji zada?a kad je profesori zaborave!". Udaljile su se hiho?u?i, a ja sam samo stajala u nevjerici.
Boljelo je više iznutra nego izvana. Malo sam kasnila na nastavu jer nisam imala
hrabrosti u?i u suzama. Otišla sam u kupaonicu isprati lice.
"Sve u redu, Altegni?" „Da, profesore“, odgovorila sam glume?i smirenost kad sam ponovno ?ula Klaru i Valentinu kako se hiho?u. Odmor sam provela sjede?i i
razmišljaju?i da li da kažem tati što se dogodilo ili ne. Bio je tako umoran kad je došao ku?i u devet nave?er i nisam htjela zabrinuti i njega, bila je to samo slu?ajnost, samo glupa gesta. Tako sam i mislila, ali sam bila u krivu.
Sljede?a dva mjeseca bila su pakao: šale, predmeti sa stola koji su završavali u košari i svaki odmor prošao je bez jela, jer je užina bila namijenjena onima koji taj dan nisu bili siti.
Osje?ala sam se sve gore i gore, dani u školi kao da nemaju kraja i jedva sam ?ekala da odem ku?i, gdje sam provodila popodneva sama i tužna, zatvorena u sebe poput cvije?a no?u koje se zatvori da se zaštiti od hladno?e. Osje?ala sam tu hladno?u posvuda oko sebe.
Moji prijatelji, koje sam poznavala još iz osnovne škole, po?eli su primje?ivati moje druga?ije ponašanje. U po?etku nisam imala odgovor na njihova pitanja, bila sam bolesna, ali nisam ih htjela rastužiti, nitko ne bi htio tako ružne i tužne stvari pri?ati svojim prijateljima. Bilo me previše sram. Otac nije primje?ivao da sam smršavjela, nije primje?ivao da sam sate provodila pla?u?i sama u kupaonici i nije mi se više dalo razgovarati.
Bila sam zaista sama, sama kao kad ?ovjek ima veliki problem i toliko ga se boji otkriti. U školi je situacija bila sve gora. Odmor je bio najgore vrijeme.
"Zašto više ne mogu prona?i novac u svojoj torbi?" bahato ?e Valentina. Promucala sam nešto nejasno.
"Kako to da više ne možeš pri?ati? A toliko si brbljala s profesorima." Spustila sam pogled.
“Pogledaj me u lice! O ne, mama i tata su bili previše zauzeti sva?om da bi te nau?ili ponašanju."
Nisam odgovorila.
“REKLA SAM TI DA ME POGLEDAŠ!”
Ošamarila sam je, nikad nisam mislila da bih mogao udariti nekoga, nikad to ne bih napravila, nije to li?ilo na mene pa sam odmah zažalila.
"Kako se usu?uješ glupa?o!" Valentina to nije o?ekivala, mislila je da me može vrije?ati kad i koliko joj se prohtije. Otr?ala je u kupaonicu sa svojim prijateljicama dok mi je ruka trnula od boli.
Tada sam se zadnji put pobunila jer je to isto popodne Valentina društvene mreže napunila je fotografijama na kojima se vidi njezin crveni obraz i natpisima punim mržnje. Samo to nije bilo gotovo, nije bilo ni traga onome što mi je radila mjesecima; nije bilo dokaza o tome što su mi njezini prijatelji radili na zapeš?ima

svaki put kad bi me vukli, nije bilo nijedne jedine rije?i koja bi pokazala tko je prava žrtva. Bila sam umorna od svega, ?ak sam odlu?ila da sutradan ne idem u školu pa sutradan i tako do kraja tjedna. Tata nije znao ništa.
Sljede?eg sam ponedjeljka ušao u u?ionicu i zatekla novu u?iteljicu.
Mora da je bila u?iteljica na zamjeni ili tako nešto jer je nikad nisam vidjela, ?ak ni u školi.
“Pozdrav svima, ja sam profesorica Nille. Ja ?u vam predavati matematiku i fiziku sljede?a tri mjeseca, tj. do kraja ove školske godine, jer je vaša profesorica operirana i zato ?ete neko vrijeme biti moja ekipa”
Sljede?ih dana nitko me više nije gnjavio osim nekoliko šaputanja i vike u kupaonici i nekoliko šala na ra?un moje odje?e. Profesorica Nille bi nam pomagala, objašnjavala bi mi stvari iznova i iznova ako ne bih razumjela i tjerala me da dam sve od sebe, pozivaju?i me za plo?u. Voljela sam znanstvene predmete i rado sam išla u školu jer sam voljela u?iti nove stvari.
Sve je bilo u redu do mog ro?endana kada se no?na mora dogodila odjednom. Cijeli razred je bio pun fotografija i plakata, bilo je životinja i ?udovišta s mojim licem i korama od banane i ostacima hrane na pultu. Bila sam skamenjena od tog scenarija, u nevjerici jer sam mislila da je sve gotovo. Ali ne. Uop?e nije bilo gotovo. Sa suzama koje su mi tekle niz lice i rukama koje su mi se tresle od straha, osje?ala sam se povu?ena prema vratima neprekidnim guranjem mojih kolega koji su me okružili govore?i "sad više nije sretna", "mislila je da ?e se izvu?i s tim", "tako, nau?i nešto", "ovaj put ?e razumjeti”, “ona je gubitnica" ,"je li se mala princeza spotaknula o papu?u?"
Otvorili su vrata i izbacili me iz u?ionice. Otr?ala sam u kupaonicu, nisam htjela vjerovati. Prestala sam jecati i podigla lice s umivaonika. Vidjela sam profesoricu Nille, imala je zabrinut pogled. "Reci mi što se dogodilo, smiri se i diši"
Ispri?ala sam joj svoju situaciju, svoju prošlost s kolegama iz razreda i ?im sam stigla do onog što se tog dana dogodilo pobjegla je i ?ula sam je kako vi?e. Ušla je u razred i vidjela ono što sam i ja malo prije vidjela.
Možete zamisliti što je bilo nakon tog dana: pozvali su roditelje, ravnatelj nam je svima u razredu održao dugi govor, ali onda sam odlu?ila promijeniti školu. “Ljubavi moja, uvijek zapamti da sve te stvari koje izgledaju kao šala, ako
se ponavljaju kroz neko vrijeme imaju drugo ime. Radi se o maltretiranju i moraš to tako zvati”. Zlostavljanje zvu?i kao igra, ali to je igra koju nijedno dijete ne bi trebalo nau?iti.

Pri?a preuzeta sa:
https://www.focusjunior.it/junior-reporter-news/
racconto-bullismo-michela-fiore-di-notte/

Sad je tvoj red!

Nakon što pro?itaš ovu pri?u, zašto ne pokušaš pitati svoje roditelje jesu li imali sli?na iskustva u tvojoj dobi?

Obavite intervju na temelju ovih pitanja:

1. Bok mama i tata, kakvi ste bili kao djeca?

2. Jeste li bili sramežljivi ili društveni?
3. Jeste li voljeli u?iti?
4. Jesu li vas prijatelji uklju?ili u svoje aktivnosti?
5. Jeste li vi uklju?ili svoje prijatelje?
6. Sad kad ste stariji i moji ste roditelji, znate li što je zlostavljanje... jeste li ikada ?uli za to kao djeca?
7. Sje?ate li se incidenata koji se danas mogu opisati pojmom "bullying"?
8. Ako da, možete li mi ispri?ati barem jedan doga?aj?
9. Jeste li razgovarali s roditeljima o tome?

Važno je razgovarati s odraslom osobom o ovim problemima.

Revision #1
Created 28 July 2023 16:17:54 by Antonija Lujanac
Updated 28 July 2023 16:18:50 by Antonija Lujanac